

Renta z tytułu niezdolności do pracy

Ubezpieczonemu, który stał się częściowo lub całkowicie niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, przysługuje renta, której wysokość ustala się na zasadach określonych w ustawie o emeryturach i rentach z **FUS**. Renta z tytułu niezdolności do pracy wynosi:

- 24 proc. kwoty bazowej,
- po 1,3 proc. podstawy wymiaru za każdy rok okresów składkowych - z uwzględnieniem pełnych miesięcy,
- po 0,7 proc. podstawy wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych - z uwzględnieniem pełnych miesięcy,
- po 0,7 proc. podstawy wymiaru za każdy rok okresu brakującego do pełnych 25 lat okresów składkowych oraz nieskładkowych, przypadających od dnia zgłoszenia wniosku o rentę do dnia, w którym rencista ukończyłby 60 lat, tzw. staż hipotetyczny.

Renta z tytułu niezdolności do pracy i renta szkoleniowa spowodowane wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową nie mogą być niższe niż:

- 60 proc. podstawy wymiaru renty - dla osoby częściowo niezdolnej do pracy,
- 80 proc. podstawy wymiaru renty - dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy,
- 100 proc. podstawy wymiaru renty - dla osoby uprawnionej do renty szkoleniowej,
- 120 proc. kwoty najniższej odpowiedniej renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej ogólnym stanem zdrowia.

Podstawa wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem lub chorobą zawodową może być ustalona od wysokości wskaźnika podstawy wymiaru wyższego niż 250 proc. W przypadku jednak dokonania wyliczeń z wykorzystaniem wyższego niż 250 proc. wskaźnika wysokości podstawy wymiaru renty nie obowiązują określone wyżej gwarancje dotyczące tego, iż renta nie może być niższa niż określony procent podstawy jej wymiaru.